

การตรวจสอบตัวแปรทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น

วัชร ธนุธรรม

เสรี ชัดเข้ม และ กาญจนา พิทักษ์พัฒนานนท์

วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น กับ ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย อาการซึมเศร้า อาการย้ำคิดย้ำทำ อารมณ์พื้นฐาน (ได้แก่ การแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ การหลีกเลี่ยงภัยอันตราย การอยากได้รางวัล ความอดทนไม่ย่อท้อ) และ ตัวแปรบุคลิกลักษณะ (ได้แก่ การนำตนเอง การให้ความร่วมมือ ภาวะเหนือตนเอง) กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตในร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ต มาตรวัดอาการซึมเศร้า มาตรวัดอาการย้ำคิดย้ำทำ และ แบบสำรวจอารมณ์พื้นฐานและบุคลิกลักษณะ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS หาค่าสถิติพื้นฐาน และ ใช้โปรแกรม LISREL 8.80 Student Edition วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ตัวแปรอาการซึมเศร้า (DE) ตัวแปรการให้ความร่วมมือ (CO) และ ตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย (HA) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น เท่ากับ 0.75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น (IA) ได้ร้อยละ 56.90 ขนาดอิทธิพล (Effect size) ของสัมประสิทธิ์การทำนาย เท่ากับ 0.54

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{IA} = 0.94 + 0.43 (DE) - 0.30 (CO) + 0.17 (HA)$$

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$\hat{Z}_{IA} = 0.82 Z_{DE} - 0.41 Z_{CO} + 0.23 Z_{HA}$$

ส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและเทคโนโลยีทางวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รศ.ดร.เสรี ชัดเข้ม และ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม แพทย์หญิงกาญจนา พิทักษ์พัฒนานนท์

An Investigation of Predictors of the Internet Addiction among Adolescents

Watcharee Tanakurutham

Seree Chadcham and Kanjana Pitukvattananon

*College of Research Methodology & Cognitive Science
Burapha University, Thailand*

Abstract

The purpose of this research was to study the relationship between Internet addiction among adolescents and several independent variables, including depression, obsessive compulsiveness, temperament (novelty seeking, harm avoidance, reward dependence, persistence), and character types (self directedness, cooperativeness, self transcendence). The samples were 100 adolescents at Internet cafe in Sri Racha, Chon Buri, Thailand. The Research instruments included an adolescents Internet addiction scale, a depression scale, an obsessive- compulsive symptom scale, and a temperament and character inventory. Data were analyzed using SPSS and LISREL.

Results indicated that the depression (DE), cooperativeness (CO), and harm avoidance (HA) variables had a statistically-significant relationship with Internet addiction (IA), having a multiple correlation of 0.75 ($p < .05$) with the dependent variable, accounted for 56.90 percent of its variance. The effect size of determination coefficients was 0.54.

The regression equation of raw scores was

$$\hat{IA} = 0.94 + 0.43 (DE) - 0.30 (CO) + 0.17 (HA)$$

The regression equation of standard scores was

$$\hat{Z}_{IA} = 0.82 Z_{DE} - 0.41 Z_{CO} + 0.23 Z_{HA}$$

Based on a master thesis in Measurement and Technology in Cognitive Science, Burapha University under the supervision of Assoc. Prof. Seree Chadcham, Ph.D., and Kanjana Pitukvattananon, M.D.

ความนำ

ในโลกที่ไร้พรมแดนเช่นปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตถือเป็นเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของเราอย่างมาก แต่อินเทอร์เน็ตก็มีทั้งคุณและโทษ ถ้านำไปใช้ให้ถูกทางจะสร้างประโยชน์ให้นานัปการ แต่ถ้าใช้ไม่ถูกทาง อินเทอร์เน็ตอาจจะเป็นภัยได้ อินเทอร์เน็ตมีข้อแตกต่างจากสื่ออื่น ๆ คือ ความสามารถโต้ตอบ (Interact) กับคนอื่นที่เข้ามาใช้ได้ทันที (Real time) จึงทำให้โลกของอินเทอร์เน็ตมีความเสมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่งที่ผู้ใช้สามารถมีตัวตนในโลกนั้นได้ โดยปราศจากกฎเกณฑ์ ไร้ขอบเขตในการท่องโลกอินเทอร์เน็ต และสามารถสร้างตัวตนในโลกอินเทอร์เน็ตตามที่ตัวเองต้องการได้ ตัวอย่างการบริการอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะการสร้างเป็นสังคมเสมือน (Virtual community) ได้แก่ ห้องแชตรูม เว็บบอร์ด รวมทั้งเกมออนไลน์ที่เด็ก ๆ นิยมเข้าไปเล่นกัน

โครงการสำรวจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ครัวเรือน) พ.ศ.2549 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้สำรวจประชากรไทยอายุ 6 ปีขึ้นไป จำนวนทั้งสิ้น 59.51 ล้านคน พบว่ามีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ 15.39 ล้านคน หรือคิดเป็น 25.9% และมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 8.47 ล้านคน คิดเป็น 14.2% ประชากรกลุ่มอายุ 6-14 ปี มีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์สูงสุด 57% รองลงมา คือกลุ่มอายุ 15-24 ปี คิดเป็น 50.4% และกลุ่มอายุ 25-34 ปี คิดเป็น 22.4% ส่วนอัตราการใช้อินเทอร์เน็ตพบว่า กลุ่มอายุ 15-24 ปี เป็นกลุ่มที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุด คิดเป็น 36.5% รองลงมาคือกลุ่มอายุ 6-14 ปี และกลุ่มอายุ 25-34 ปี มีอัตราการใช้อินเทอร์เน็ตใกล้เคียงกันคือ คิดเป็น 15.5% และ 15.2% ตามลำดับ จากประชากรกลุ่มอายุ 6-14 ปี จำนวน 8.97 ล้านคน พบว่ามีเด็กใช้คอมพิวเตอร์สูงถึง 5.11 ล้านคน และใช้อินเทอร์เน็ต 1.39 ล้านคน สำหรับกลุ่มอายุ 15-24 ปี จำนวน 10.55 ล้านคน มีจำนวนผู้ใช้คอมพิวเตอร์ 5.32 ล้านคน และใช้อินเทอร์เน็ต 3.85 ล้านคน กลุ่มประชากรวัยทำงาน 25-34 ปี จำนวน 10.79 ล้านคน มีจำนวนที่ใช้คอมพิวเตอร์ 2.42 ล้านคน และใช้อินเทอร์เน็ต 1.64 ล้านคน สถานศึกษาเป็นแหล่งที่มีผู้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตสูงสุด คือ 48.3% และ 39.9% รองลงมาคือการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตจากที่บ้าน 28.6% และ 25.9% ขณะที่มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตจากที่ทำงาน 20.5% และ 24.4% ตามลำดับ สำหรับการใช้อินเทอร์เน็ตจากร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต คิดเป็น 8.6% (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550)

การใช้เวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตมากเกินไปจนถึงขั้นเกินขอบเขตไม่สามารถควบคุมได้ เราเรียกพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่มากเกินไปว่า “การติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction)” ซึ่งเป็นกลุ่มอาการทางจิตอย่างหนึ่ง หากเปรียบเทียบกับอาการติดโทรศัพท์ หรือการติดอย่างอื่น ๆ แล้ว การติดอินเทอร์เน็ตก็คล้ายๆ กับการติดสิ่งเสพติดอื่นๆ ที่สร้างปัญหาให้เกิดกับระบบร่างกาย ทั้งการกิน การขับถ่าย และกระทบต่อการเรียนของคนๆ นั้น (Young, 1996) การติดเทคโนโลยีเป็นการติดทางพฤติกรรม (Behavioral addiction) บุคคลบางคนมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต โดยไม่ยอมหยุดหรือออกจากการเล่นอินเทอร์เน็ต ถ้าไม่ได้ใช้ก็จะครุ่นคิดติดอยู่กับเรื่องนี้เมื่อได้เข้าสู่โลกอินเทอร์เน็ตก็จะควบคุมเวลาไม่ได้ ขอมละทิ้งกิจกรรมในชีวิตจริง ทำให้ความสัมพันธ์รอบข้างของบุคคลนั้นลดน้อยลง (Griffiths, 1998)

ขณะนี้คนไทยมีการติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction) สูงขึ้น และคาดการณ์ว่ามีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ปัญหาทางสังคมอย่างกว้างขวาง (ดวงใจ กษานติกุล, 2543) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเยาวชน แม้ว่าอินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์ในด้านต่าง ๆ มากมาย แต่สำหรับเด็กก็มีอันตรายไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นแหล่งการเกิดปัญหาการล่อลวงเด็กและก่อให้เกิดความเสียหายกับตัวเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการล่อลวงไปข่มขืน ทำอนาจาร หรือแม้แต่การลักพาตัวไป โดยเฉพาะการพูดคุยในห้องแชตผ่านอินเทอร์เน็ตที่นำไปสู่การนัดพบกันของกลุ่มสนทนาทั้งสองฝ่ายซึ่งไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน รวมทั้งเนื้อหาที่นำเสนอในหน้าเว็บไซต์ที่เชื่อมโยงกันทั่วโลกมีจำนวนไม่น้อยที่นำเสนอเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เช่น เนื้อหาทางเพศ เนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง การเสนอขายสินค้าที่ไม่เหมาะสม และส่งเสริมการใช้ความรุนแรง เป็นต้น (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2552)

อินเทอร์เน็ตเป็นเทคโนโลยีที่มีประโยชน์ ดังนั้นการจะแก้ปัญหาคาเทอเรียล โดยไม่ส่งเสริมให้ใช้เทคโนโลยีจึงไม่ใช่ทางออก แต่ควรที่จะเพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติการติดอินเทอร์เน็ต เพื่อหามาตรการแทรกแซงสำหรับป้องกันหรือบรรเทาปัญหา ที่ผ่านมามีการวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตและผลกระทบต่าง ๆ พบว่าการติดอินเทอร์เน็ต จะส่งผลกระทบต่อชีวิตผู้ติดและบุคคลรอบข้าง รวมทั้งพฤติกรรมติดจะมีความสัมพันธ์กับลักษณะปัญหาทางจิตใจ และอารมณ์ของผู้ติดด้วย พฤติกรรมของผู้ติดอินเทอร์เน็ตมีลักษณะพื้นฐานคล้ายกับพฤติกรรมของผู้ติดการพนัน คือไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมความอยากได้ กลุ่มผู้ติดอินเทอร์เน็ตจะได้รับผลกระทบทางจิตใจและสังคม จากการใช้อินเทอร์เน็ตทุกประเภทในปริมาณที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ติดอินเทอร์เน็ต การติดอินเทอร์เน็ตจะทำให้ผู้ติดรู้สึกถูกละเลย ส่งผลให้เกิดอาการซึมเศร้าที่รุนแรงยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัว ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนและการทำงาน สูญเสียค่าใช้จ่ายและสูญเสียอาชีพ (Young, 1996)

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเปราะบางกับการใช้อินเทอร์เน็ตมากผิดปกติ เนื่องจากไม่ค่อยสามารถควบคุมตนเองต่อสิ่งที่กระตุ้นความสนใจ อย่างเช่นอินเทอร์เน็ตหรือเกมคอมพิวเตอร์ การหลีกเลี่ยงจากชีวิตจริงเข้าสู่โลกของอินเทอร์เน็ตมักสัมพันธ์กับปัญหาความรุนแรงในชีวิตประจำวันของวัยรุ่น การศึกษาที่ผ่านมามุ่งไปที่ผลกระทบของการติดอินเทอร์เน็ต โดยศึกษาตัวแปรทางจิต เช่น ความเหงา และการนับถือตนเอง เป็นต้น (Kraut et al., 1998) การศึกษาบางเรื่องเน้นไปที่ความสัมพันธ์กับอาการซึมเศร้า (Young, 1998; Lyoo et al., 2000)

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตมีด้วยกันหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ, 2544) ปัจจัยทางด้านสังคม (ไชยรัตน์ บุตรพรหม, 2545) นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ผ่านมายังชี้ให้เห็นว่า การใช้อินเทอร์เน็ตมากผิดปกติมีความสัมพันธ์กับอาการซึมเศร้า ความผิดปกติอันเนื่องมาจากสารเสพติด อาการย้ำคิดย้ำทำ การนับถือตนเองต่ำ สมาธิบกพร่อง หลงผิด และหุนหันพลันแล่น (Shapira et al., 2000; Bell et al., 1997) อาการซึมเศร้า อาการย้ำคิดย้ำทำ การหลบหลีกอันตรายสูง การนำตนเองต่ำ การให้ความร่วมมือต่ำ และภาวะเหนือตนเองสูง มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต และพบว่าตัวแปรอาการซึมเศร้า

พฤติกรรมอันธพาล (Disruptive behaviors) และ อาการย่ำคิดย่ำทำ สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ (Ha et al., 2007)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรใดบ้าง และตัวแปรใดสามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาเป็นสารสนเทศ สำหรับเป็นแนวทางป้องกันปัญหาพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

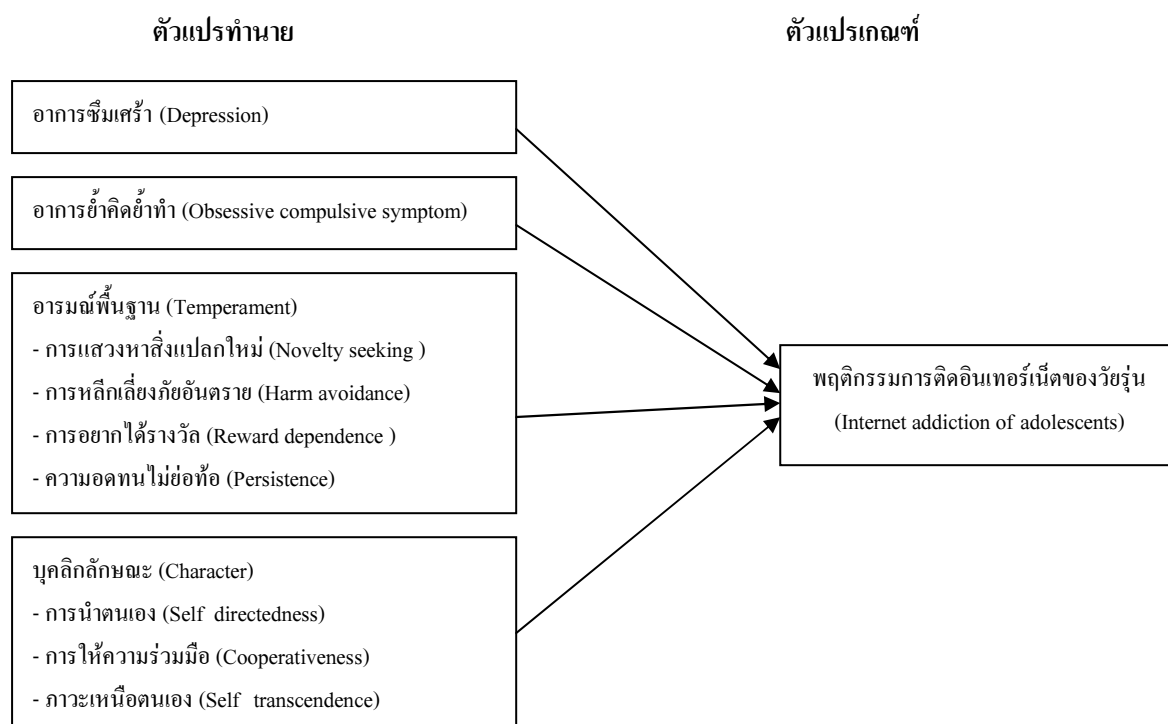
1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น กับตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรอาการย่ำคิดย่ำทำ ตัวแปรอารมณ์พื้นฐาน และตัวแปรบุคลิกลักษณะ

2. เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นด้วยตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรอาการย่ำคิดย่ำทำ ตัวแปรอารมณ์พื้นฐาน และตัวแปรบุคลิกลักษณะ

กรอบแนวคิดการวิจัย

พฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ต (Internet addiction) ในการวิจัยนี้ หมายถึง การติดอยู่กับกิจกรรมในอินเทอร์เน็ตมากจนเกินไป เป็นพฤติกรรมที่ผู้ใช้ไม่สามารถควบคุมเวลาใช้อินเทอร์เน็ตของตนเองได้ มีการใช้อินเทอร์เน็ตนานกว่าที่ตั้งใจไว้ ผลการตรวจสอบตัวแปรทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นโดยการทบทวนวรรณกรรมจากการศึกษาที่ผ่านมา ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางจิต เช่น อาการซึมเศร้า อาการย่ำคิดย่ำทำ เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาทางจิตแล้ว ผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาในส่วนของอารมณ์พื้นฐานทางชีวพันธุกรรม (Biogenetic temperament) ของ Cloninger (1994) ที่ได้พัฒนาโมเดลจิตชีววิทยา (Psychobiological Model) ที่เรียกว่า อารมณ์พื้นฐานและบุคลิกลักษณะ (Temperament and Character Inventory: TCI) ซึ่งที่ผ่านมา จนถึงขณะนี้มีการศึกษาน้อยมาก ประกอบกับงานวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นประเทศเกาหลีใต้ พบว่าพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์พหุคูณ กับอาการซึมเศร้า อาการย่ำคิดย่ำทำ การหลีกเลี่ยงอันตรายสูง การนำตนเองต่ำ การให้ความร่วมมือต่ำ และ ภาวะเหนือตนเองสูง ซึ่งตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรพฤติกรรมอันธพาล (Disruptive behaviors) และ ตัวแปรอาการย่ำคิดย่ำทำ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้

ผู้วิจัยจึงคาดว่าตัวแปรปัญหาทางจิต อารมณ์พื้นฐาน และบุคลิกลักษณะน่าจะทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นไทยได้ และจากการทบทวนวรรณกรรมในประเทศไทย ยังไม่พบการศึกษาที่นำตัวแปรดังกล่าวมาตรวจสอบการทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นไทย ดังนั้นในการวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงได้กำหนดตัวแปรทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรอาการย้ำคิดย้ำทำ ตัวแปรอารมณ์พื้นฐาน และตัวแปรบุคลิกลักษณะ
2. ตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรอาการย้ำคิดย้ำทำ ตัวแปรอารมณ์พื้นฐาน และตัวแปรบุคลิกลักษณะสามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้

วิธีดำเนินการ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยนี้มีจำนวนไม่จำกัด (Infinite population) คือไม่สามารถระบุจำนวนได้ครบถ้วน หรือไม่สามารถระบุตำแหน่งแหล่งที่ได้อย่างชัดเจน จึงกำหนดขอบเขตของการศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น อายุ 15 – 25 ปี ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตที่ใช้บริการร้านค้าให้บริการอินเทอร์เน็ต ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ระหว่างวันที่ 1 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2552

กลุ่มตัวอย่าง เป็นวัยรุ่น อายุ 15 – 25 ปี ที่ใช้บริการร้านกาแฟให้บริการอินเทอร์เน็ตในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต ที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย (Volunteer) จำนวน 100 คน

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบวินิจฉัยพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต ที่ปรับปรุงเนื้อหาจากแบบวินิจัยพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต ของ Young (1999) ตามคู่มือการวินิจฉัยโรคทางจิตเวช ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 4 (DSM-IV: The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder Fourth Edition) แล้วคัดเลือกผู้ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต เฉพาะที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ มี 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามตัวแปรทำนายพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและคำถามปลายเปิด ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .97 ตอนที่ 3 มาตรวัดอาการซึมเศร้า มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .86 ตอนที่ 4 มาตรวัดอาการย้ำคิดย้ำทำ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .85 ตอนที่ 5 แบบสำรวจอารมณ์พื้นฐานและบุคลิกลักษณะ มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย การแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .77 การหลีกเลี่ยงภัยอันตราย มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .63 การอยากได้รางวัล มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .72 ความอดทนไม่ย่อท้อ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .63 การนำตนเอง มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .67 การให้ความร่วมมือ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .77 และภาวะเหนือตนเอง มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .68

ฉบับที่ 2 แบบวินิจัยพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต ที่ปรับปรุงมาจากของ Young (1999) สำหรับคัดเลือกผู้ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต มีจำนวน 8 ข้อ ถ้าผู้ตอบ ตอบว่า “ใช่” ในจำนวนเท่ากับหรือมากกว่า 5 ข้อขึ้นไป ผู้นั้นก็จะถูกวินิจฉัยว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ณ ร้านกาแฟให้บริการอินเทอร์เน็ต ในอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในระหว่างวันที่ 1 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2552 ได้รับแบบสอบถามจำนวน 100 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และ ลักษณะการแจกแจงของตัวแปร ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง โดยใช้โปรแกรม SPSS

2. วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้โปรแกรม SPSS

3. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) โดยใช้โปรแกรมสถิติ LISREL 8.80 Student Edition

4. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของสมการถดถอยพหุคูณ โดยใช้ F – ratio
5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ที่เปลี่ยนแปลงระหว่างค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณตั้งต้นกับค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณที่ปรับใหม่ โดยใช้ F – ratio
6. คำนวณขนาดอิทธิพล (Effect Size) ของค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายทั้งหมดกับตัวแปรพฤติกรรมการศึกษาอินเทอร์เน็ทของวัยรุ่น แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) และ ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายที่คัดสรรกับพฤติกรรมการศึกษาอินเทอร์เน็ทของวัยรุ่น แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน เป็นดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายกับพฤติกรรมการศึกษาอินเทอร์เน็ทของวัยรุ่น แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายทั้งหมดกับพฤติกรรมการศึกษาอินเทอร์เน็ทของวัยรุ่น

แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน			
ตัวแปรทำนายทั้งหมด	b	SE b	β
อาการซึมเศร้า	0.40	0.04	0.75 *
อาการย้ำคิดย้ำทำ	0.06	0.06	0.08
การแสวงหาสิ่งแปลกใหม่	-0.01	0.25	-0.01
การหลีกเลี่ยงภัยอันตราย	0.16	0.06	0.22 *
การอยากได้รางวัล	0.08	0.06	0.19
ความอดทนไม่ย่อท้อ	0.12	0.11	0.09
การนำตนเอง	0.07	0.06	0.08
การให้ความร่วมมือ	-0.28	0.06	-0.39*
ภาวะเหนือตนเอง	-0.07	0.24	-0.08
Constant	0.38		
R Square= .613, R= .78			

* $p < .05$; b = สัมประสิทธิ์การถดถอยของคะแนนดิบ SE b = ค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร

β = สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน

จากตารางที่ 1 แสดงว่าตัวแปรทำนายทั้ง 9 ตัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการศึกษาอินเทอร์เน็ทของวัยรุ่นได้ร้อยละ 61.3 โดยตัวแปรอาการซึมเศร้าทำนายได้มากที่สุด รองลงมาคือ การให้ความร่วมมือ และการหลีกเลี่ยงภัย

อันตราย ตามลำดับ ส่วนตัวแปรทำนายที่ทำนายได้น้อยที่สุดคือ การแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ ตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัว ได้แก่ อาการซึมเศร้า การให้ความร่วมมือ และการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย

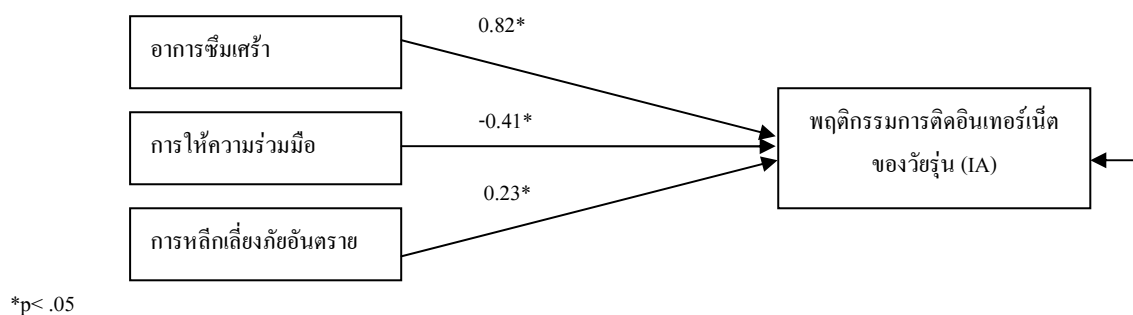
2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายที่คัดสรรกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน

ผู้วิจัยได้ตัดตัวแปรทำนายที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติออกทีละตัว แล้ววิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตัวแปรทำนายที่เหลือ จนกระทั่งเหลือตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ตัว ได้แก่ อาการซึมเศร้า การให้ความร่วมมือ และการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายทั้งสามกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ปรากฏดังตารางที่ 2 และภาพที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายที่คัดสรรกับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน

แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน			
ตัวแปรทำนายที่คัดสรร	b	SE b	β
อาการซึมเศร้า (DE)	0.43	0.04	0.82 *
การให้ความร่วมมือ (CO)	-0.30	0.05	-0.41 *
การหลีกเลี่ยงภัยอันตราย (HA)	0.17	0.06	0.23*
Constant	0.94		
R Square= .569, R= .75			

* $p < .05$; b = สัมประสิทธิ์การถดถอยของคะแนนดิบ SE b = ค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร β = สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน

ภาพที่ 2 โมเดลการถดถอยพหุคูณในการทำนายพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น จากตัวแปรทำนายที่คัดสรรแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน

จากตารางที่ 2 และภาพที่ 2 ปรากฏว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 3 ตัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ร้อยละ 56.90 โดยตัวแปรอาการซึมเศร้าทำนายได้มากที่สุด รองลงมาคือ ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และ ตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย ตามลำดับ

ผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์การทำนายที่เปลี่ยนแปลง ระหว่างค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณดั้งเดิม (ตัวแปรทำนาย 9 ตัว) กับค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณที่ปรับใหม่ (ตัวแปรทำนาย 3 ตัว) โดยใช้ F – ratio ปรากฏว่าค่า R^2 ที่เปลี่ยนแปลงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า สมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ตัวแปรทำนาย 3 ตัว มีประสิทธิภาพไม่แตกต่างจากสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ตัวแปรทำนาย 9 ตัว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอสมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ตัวแปรทำนาย 3 ตัว และได้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่า R^2 ที่ปรับใหม่ (ตัวแปรทำนาย 3 ตัว) โดยใช้ F – ratio ปรากฏว่าค่า R^2 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า สมการถดถอยพหุคูณที่ใช้ตัวแปรทำนาย 3 ตัว ได้แก่ ตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และ ตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น เท่ากับ 0.75 และสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ร้อยละ 56.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้คำนวณขนาดอิทธิพลของค่า R^2 ได้เท่ากับ .54 แสดงว่า ตัวแปรทำนายทั้ง 3 ตัว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในระดับปานกลาง

จึงสรุปได้ว่า

1. ตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นเท่ากับ 0.75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ตัวแปรอาการซึมเศร้า (DE) ตัวแปรการให้ความร่วมมือ (CO) และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย (HA) ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น (IA) ได้ร้อยละ 56.90 และสามารถสร้างสมการถดถอยพหุคูณทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ดังนี้

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ คือ

$$I\hat{A} = 0.94 + 0.43 (DE) - 0.30 (CO) + 0.17 (HA)$$

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$\hat{Z}_{IA} = 0.82 Z_{DE} - 0.41 Z_{CO} + 0.23 Z_{HA}$$

3. ขนาดอิทธิพลของสัมประสิทธิ์การทำนาย เท่ากับ 0.54

อภิปรายผล

1. ตัวแปรอาการซึมเศร้า และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย มีความสัมพันธ์ในทางบวกหรือมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แสดงว่าวัยรุ่นที่ติดอินเทอร์เน็ตมีอาการซึมเศร้าสูง และมีลักษณะหลีกเลี่ยงภัยอันตรายสูง ส่วนตัวแปรการให้ความร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในทางลบหรือมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แสดงว่าวัยรุ่นที่ติดอินเทอร์เน็ตมีลักษณะการให้ความร่วมมือต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจ

เนื่องมาจากก่อนที่จะเริ่มเข้ามาใช้อินเทอร์เน็ต ผู้ที่ติดอินเทอร์เน็ตหลายคนมีปัญหาทางจิตและอารมณ์ รู้สึกเหงาหงอย ซึมเศร้า มีความวิตกกังวล และรู้สึกไม่นับถือคุณค่าในตัวเอง (Young, 1998) และผู้ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต จะมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นน้อย มีความรู้สึกไม่เป็นมิตร (Orzack, 1998 อ้างถึงใน ผจงจิต ผาภูมิ, 2546) จึงทำให้วัยรุ่นที่มีอาการซึมเศร้าสูง มีลักษณะหลีกเลี่ยงภัยอันตรายสูง และมีลักษณะการให้ความร่วมมือต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นประเทศเกาหลีใต้ พบว่า อาการซึมเศร้าสูง การหลีกเลี่ยงอันตรายสูง และการให้ความร่วมมือต่ำ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น

ตัวแปรการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยปกติพฤติกรรมของผู้ติดอินเทอร์เน็ตมีลักษณะพื้นฐานคล้ายกับพฤติกรรมของผู้ที่ติดการพนัน (Young, 1996) คือเป็นบุคคลที่มักจะแสวงหาความตื่นเต้นและเร้าใจ จะแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ที่จะสร้างความสนใจ อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีลักษณะเช่นนี้อย่างครบถ้วน อินเทอร์เน็ตเป็นโลกใบใหญ่ที่มีเรื่องราวต่าง ๆ ให้ค้นหามากมาย ด้วยลักษณะของโลกแห่งจินตนาการและความเพ้อฝัน ทำให้บุคคลได้รับความตื่นเต้นและเร้าใจ อินเทอร์เน็ตช่วยตอบสนองจินตนาการที่อยู่ภายในของแต่ละบุคคลได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพศ ความรุนแรงหรือการแสดงบทบาทสมมติต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยดึงดูดให้บุคคลยึดติดกับความตื่นเต้น สนุกสนานในอินเทอร์เน็ต บุคคลจึงมีแนวโน้มที่จะเสพติดได้มาก แต่ผลการศึกษานี้กลับพบว่า ตัวแปรการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แต่ก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่พบว่าตัวแปรการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภัทรพร แจ่มใส (2549) ที่ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมติดการพนันของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร พบว่าตัวแปรความรู้สึกแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดการพนัน แต่ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Langewisch & Frisch (1998) ที่พบว่าพฤติกรรมติดการพนัน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมขาดการยั้งคิด ความรู้สึกแสวงหาสิ่งแปลกใหม่และพฤติกรรมเสี่ยง

ตัวแปรอาการย้ำคิดย้ำทำ ตัวแปรการอยากได้รางวัล ตัวแปรความอดทนไม่ย่อท้อ ตัวแปรการนำตนเอง และตัวแปรภาวะเหนือตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น มีผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวชศาสตร์ ให้ความคิดเห็นว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ต เป็นบุคคลที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ เช่น เหงา ซึมเศร้า เครียด เบื่อหน่าย อ่อนไหว วิตกกังวล รู้สึกว่าสังคมไม่จริงใจ การนับถือตนเองต่ำ เป็นต้น ในบางรายมีลักษณะของไฮเปอร์แอคทีฟ (Hyperactive) สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้แบบหามรุ่งหามค่ำ มีอาการติดครั้นตลอดเวลา (ไชยรัตน์ บุตรพรหม, 2545) สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่พบว่า การอยากได้รางวัล ความอดทนไม่ย่อท้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่พบว่า อาการย้ำคิดย้ำทำ การนำตนเองต่ำ ภาวะเหนือตนเองสูง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ในประเด็นนี้ผลการวิจัยจึงมีทั้งสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับผลการศึกษานักวิจัยที่ ผ่านมา

2. ตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ร้อยละ 56.90

ตัวแปรอาการซึมเศร้า สามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย นักจิตวิทยาเชื่อว่าความบกพร่องทางจิตใจนั้น ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเสพติดได้ง่ายขึ้น การติดสิ่งเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับความอ่อนไหวทางอารมณ์ บุคคลที่มีแนวโน้มเสพติดได้ง่ายจะเป็นบุคคลที่ขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่พอใจในตนเอง และขาดความนับถือในตนเอง บุคคลที่มีลักษณะมีความวิตกกังวล และอาการซึมเศร้าสูง มีความเสี่ยงที่จะมีปัญหาการเสพติด (Davidson & Ritson, 1993) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ha et al. (2007) ที่ศึกษาเรื่องอาการซึมเศร้ากับพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นเกาหลีใต้ พบว่าอาการซึมเศร้าสูงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตมากที่สุด และสามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้

ส่วนตัวแปรการให้ความร่วมมือ และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย สามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ เนื่องจากปัจจัยทางด้านความต้องการภายในจิตใจ อารมณ์ และบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับภาวะการเสพติด บุคคลที่มีสภาวะทางจิตใจอ่อนแอ เช่น มีอารมณ์รุนแรง วิตกกังวล เบื่อง่าย หงอยเหงา ซึมเศร้า มีบุคลิกยึดติดหรือพึ่งพิง มีแนวโน้มที่จะเสพติดสิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย บุคคลจะเข้าหาสิ่งเสพติดต่าง ๆ เพื่อระบายปัญหาในจิตใจ ระบายความรู้สึก จะใช้สิ่งเสพติดเพื่อลดความรู้สึกคับข้อง ความกดดัน และปัญหาในชีวิต ซึ่งสื่ออินเทอร์เน็ตได้ช่วยบรรเทาความคับข้องในจิตใจ และเปิดโอกาสให้บุคคลได้หลีกเลี่ยงหนีจากปัญหาต่างๆ ในชีวิตได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Ha et al. (2007) อย่างไรก็ตามจากการทบทวนงานวิจัยที่นำตัวแปรทางจิตและตัวแปรอารมณ์พื้นฐานทางชีวพันธุกรรม (Biogenetic Temperament) ของ Cloninger (1994) มาทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น พบว่ามีน้อยมาก

ผลการตรวจสอบตัวแปรทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น พบว่าตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ร้อยละ 56.90 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรทำนายทั้งสามมีความสามารถร่วมกันทำนายได้ค่อนข้างสูง อีกทั้งมีขนาดอิทธิพลของค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเท่ากับ 0.54 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทำนายทั้งสามมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ชี้ให้เห็นว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และสามารถทำนายพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นได้ คือ ตัวแปรอาการซึมเศร้า ตัวแปรการให้ความร่วมมือ และตัวแปรการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้ปกครองควรสังเกตลักษณะของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมหงอยเหงา หรือซึมเศร้าอยู่เป็นประจำ หากพบควรรับเข้าไปช่วยเหลือ หรือหากิจกรรมต่างๆ ให้วัยรุ่นได้ร่วมทำ เพื่อลดอาการซึมเศร้า อันจะเป็นการป้องกันไม่ให้วัยรุ่นติดอินเทอร์เน็ตได้

2. วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมไม่ชอบทำงานกับคนอื่น ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการทำงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ หรือมีพฤติกรรมหลบหลีกการทำงานที่ทำหาย ไม่ชอบทำงานหรือกิจกรรมที่ยากหรือเสี่ยง เป็นกลุ่มที่เสี่ยงกับการติดอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้ปกครอง ครูอาจารย์ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรเข้าไปให้คำแนะนำ ช่วยเหลือวัยรุ่นเหล่านี้

การทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการนำตัวแปรต่าง ๆ ในงานวิจัยนี้ไปศึกษากับคนในวัยอื่น ๆ บ้าง เช่น วัยรุ่นตอนต้น วัยผู้ใหญ่ เป็นต้น เพื่อจะได้นำผลการวิจัยมาศึกษาเชิงเปรียบเทียบ

2. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เช่น การคิดหาเหตุผล ความเครียด การบริโภคแอลกอฮอล์ และการสูบบุหรี่ เป็นต้น เข้ามาศึกษาในสมการถดถอยพหุคูณเนื่องจากน่าจะเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงกับการติดอินเทอร์เน็ต

3. ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพในเรื่องนี้เพื่อที่จะได้ศึกษาข้อมูลเชิงลึกเฉพาะกรณี

4. ควรมีการวิจัยที่ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ติดอินเทอร์เน็ต โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ อาจจะทำให้ผู้ที่ติดอินเทอร์เน็ตสนใจและได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ไชยรัตน์ บุตรพรหม. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลป

ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงใจ กสานติกุล. (2543, 2 มกราคม). จิตแพทย์ชี้ระบาดแล้วโรคติด “เน็ต” แนวโน้มผู้ป่วยมากขึ้น. *มติชน*, หน้า 17.

ผจงจิต ผาภูมิ. (2546). บทความพึงพอใจวิชาการการติดคอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ตและแนวทางป้องกันแก้ไข. *วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย*, 11(1), 41-54.

ภัทรพร แจ่มใส. (2549). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมติดการพนันของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, คณะจิตวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2552). *โทษของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต*. วันที่ค้นข้อมูล 10 เมษายน 2552, เข้าถึงได้จาก <http://risk-computer.blogspot.com/2009/07/10.html>.

สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ. (2544). *รายงานผลการสำรวจกลุ่มที่ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2543*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ.

- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2550). *เผยเด็กไทย 6-14 ปีใช้คอมฯ สูง 57% แสงวัยทำงาน*. วันที่ค้นข้อมูล 10 เมษายน 2552, เข้าถึงได้จาก <http://iday.arip.co.th/news.php?id=406156>.
- Bell, V., Grech, E., Maiden, C., Halligan, P.W., & Ellis, H.D. (1997). Internet delusions: a case Series and Brenner V. Psychology of computer use. XLVII. Parameters of Internet use abuse and addiction: the first 90 days of the Internet Usage Survey. *Psycho Rep*, 80, 879–882.
- Cloninger, C.R. (1994). *The temperament and character inventory (TCI): A guide to its development and use*. Center for Psychobiology of Personality: St. Louis, MO Washington University.
- Davidson , K.M., & Ritson, E.B. (1993) The relationship between alcohol dependence and depression. *Medical Council on Alcohol*, 28 (2) ,147-155.
- Griffiths, M. (1998). *Internet addiction: Dose it really exist? In Gackenbach J, Editor. Psychology and the Internet: Intrapersonal, Interpersonal and transpersonal implication*. San Diego, CA: Academic Press, 61-75.
- Ha, J.H., Kim, S.Y., Bae, S.C., Bae, S., Kim, H., Sim, M., Lyoo, I.K., & Cho, S.C. (2007). Depression and Internet addiction in adolescents. *Psychopathology*, 40, 424-430.
- Kraut, R., Lundmark, V., Kiesler, S., Mukopadhyay, T., & Scherlis, W. (1998). Internet paradox: A social technology that reduces social involvement and Psychological well-being. *American Psychologist*, 53, 1,017 – 1,031.
- Langewisch, M.W.J., & Frisch, G.R. (1998). Gambling behavior and pathology in relation to impulsivity, sensation seeking, and risky behavior in male college students. *Journal of Gambling Studies*, 14, 242 - 262.
- Lyoo, I.K., Ha, J.H., Yang, E., Kim, Y.M., Chang, C.G, & Woo, J.I. (2000). Psychopathology of Internet addiction: Mitchell P. Internet addiction: genuine diagnosis or not? *Lancet*.
- Shapira, N.A., Goldsmith, T.D., Keck, P.E., Khosla, U.M., & McElroy, S.L. (2000). Psychiatric features of individuals with problematic Internet use. *Journal of Affect Disord*, 57, 267–272.
- Young, K.S. (1996). Psychology of computer use XL. Addictive use of the Internet: a case that breaks the stereotype. *Psychol Rep*, 79.
- Young, K.S. (1998). Internet addition: The emergence of a new clinical disorder. *CyberPsychology and Behavior*, 3, 237-244.
- Young, K.S. (1999). *Net compulsions: The latest trends in the area of Internet addiction*. Retrieved January 5, 2009, from: http://www.netaddiction.com/net_compulsions.htm.